

Jézus örömhírt hozott nekünk megmutatta hogyan is kellene élnünk itt e Földön s ezen evangéliumi rész is rámutat nem hatalmas világmegváltó cselekedeteket vár tőlünk, csupán azt, hogy az egyszerű hétköznapiakban észrevegyük a szükségét, irgalmat gyakoroljunk, megcselekedjük a jót. Minden ember élete során keresi azokat a dolgokat, amik boldogsággal, örömmel töltik el. Mi azonban mindig mást akarunk, soha sem azt, amink van, mindegy mi, de más legyen s közben elmulasztjuk a legfontosabbat megtalálni örömünket abban ami most van. Sokszor nem is akarunk rosszak lenni, csak múltbéli sérelmeink, fájdalmaink vagy a jövőtől való félelmeink gátolnak meg minket abban, hogy meglássuk az éhezőt, a bajba jutottat. A hétköznapi forgatagában elveszíthetjük az igazodási pontunkat is, Jézust. Az evangéliumi rész két utat mutat nekünk egy jót, amikor itt és most tudok mások felé fordulni, örömmel mások szolgálatában a közösségben teljesedik ki. És egy rosszat, mikor magamat állítom a középpontba. A figyelmem csak a saját szükségleteimre irányítom és ezzel teret engedek életemben a rossz tulajdonságaimnak, mint irigység, önzés, kapzsiság, birtoklási vágy, féltékenység, hiúság, ösztöneim mértéktelen kielégítése s mikor azt hiszem ez az igazi boldogság, rádöbbenek az életem üres, mert a tárgyak, az ital, a sex, a drog nem tesznek boldoggá. Vajon mi melyik úton járunk? Napjainkban az embertársi kapcsolatok felszínesek lettek, hagyományunkat, őseink tiszteletét, ünnepeinket kezdjük elfelejteni, sok a válás, a nevetlen gyerek, az idősek otthonában, kórházakban hosszú várólisták. Valami nincs rendjén. Mi mindent jól csináltunk/csinálunk? Milyen példát mutatunk? Mit hagyunk örökségül gyermekeinknek?

Budai Sándor, Mezőörs